

Aripi de cenușă

Ionel Simota

ARIPİ DE CENUȘĂ

Coperta: Gheorghe Simota

Corectură: Valeria Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMOTA, IONEL

Aripi de cenușă / Ionel Simota, Sfântu-Gheorghe
Eurocarpatica, 2008

ISBN 978-973-1815-08-4

821.135.1-1

Colecția Poesis

Editura Eurocarpatica

2008

*Dacă nu m-aș fi născut om,
pasăre aș fi fost sau văzduh...
Oricum nepăcățuire.*

ÎNFLORIRE

Plouă și tu ești tot mai frumoasă,
Chipul tău scaldat e de-nfloriri,
Primăvara poartă haină groasă,
Tu porți rochiile unei noi iubiri.

Plouă ca și cum ar fi-nceputul,
Ochii tăi sunt umezi de mirare,
Trupul ploii și-a golit tumultul
Pentru-o nouă carte-n călimare.

Plouă într-o zi de primăvară,
Ierbiile încă mâna îi întinzi,
Si în brațe pentru prima oară,
Să nu-l plouă, trupul mi-l cuprinzi.

Plouă și tu ești tot mai frumoasă,
Curcubeu-ți iese în cărare,
Primăvara-și lasă haina groasă
Si se-mbracă-n înfrunziri și soare.

Plouă sfânt în noi și-n calendare...

ROȘU TÂRZIU

Trec pe străzi, lumini însângerate
Se ascund în roșii felinare,
Vinul curge peste trotuare,
Înroșită luna-n ceafă-mi bate...

Ca și cum aș fi pătruns în mine
Și m-aș căuta prin propriu-mi sânge,
Strada mă sufocă și îmi frânge
Verticalul cuibărit în vine...

Mă întorc la vin și beau din cupe,
Plouă roșu în genunchii mei,
Noaptea-i înroșită, pașii grei,
Nu mi se mai frânge, mi se umple...

E târziu, luminile sunt mute...

AȘTEPTARE-NFLORITĂ

Arbore-nflorind
Mâna ta, tată,
Puternic mi-apasă existența
Încerc să te întreb
Dacă nu cumva
Ai uitat să te-ntorci
De dincolo de cer
De dincolo de iubire.

Aș vrea să te-ntorci, tată,
Tu care m-ai lăsat
Singur într-o pustie gară
Să aștept un tren
Care încă nu a venit.

Noroc că pe aici mai trec
Din când în când anotimpurile
În rochii colorate frumos

Hainele așezate cu grijă
În valiza de carton
De pe genunchii mei
Aproape împietriți
Mi-au rămas mici.

Eu stau cuminte, tată,
Pe o bancă de salcâm
Ce a înflorit deja
De-atâta așteptare.

Sunt încă aici, tată,
Să nu mă cauți prin cer.

CĂDERE

Pentru ce mai trec păsări
Prin aerul pe care îl respir,
Oricum nu mai știu să scriu
Decât cuvinte de piatră
Peste care, din când în când,
Se rostogolește tăcerea.

Tot din când în când
Mă strigă câte un înger
Să-l sprijin puțin
Pentru a nu cădea din cer.

Îl prind de braț
Ca de un lujer de crin
Și încerc să-i explic
Că nu sunt vrednic
De atâta încredere.

El îmi șoptește :Taci,
Nimeni nu știe asta,
În cer e mare harababură...
Doamne, o să leșin.Ține-mă...
Și îngerul cade precum un fulger
Prin trupul meu...

BASM

Cai albi
Înghițiți de vânt
Pe sub coame de deal
Ca niște cuvinte pierdute
Printre rânduri
Cărora le auzi uneori
Foșnetul păscând
Pe sub lumina zilei.

Ai vrea să-i încaleci și tu
Și să simți cum aluneci
Dincolo de pragul unui basm
În care doar fuga lor
Te mai poate salva
De cele rele...

Cai albi cu aripi de lumină
Vor desena rugăciuni
Cu zborul lor
Ce ne vor duce
Afară din basm.

SCRISOARE

S-a făcut duminică în cuvântul meu
Și te găsesc mereu tot mai frumoasă,
Tăcerea ta, aproape grandioasă,
Mă face să mă simt ca-ntr-un muzeu.

Să-ți spun ce simt îmi este tot mai greu
Iar tu, din clipă-n clipă, tot mai sfioasă,
Făptura ta cuminte, luminoasă,
Mă-ntoarce, tot mai mult, spre Dumnezeu.

Privesc și obsesiv te-admir mereu,
Să nu mai pleci, eu te-aș închide-n casă,
Dar fiindcă ești, din zi în zi, tot mai frumoasă
Și să te-nchid în casă îmi e greu...

Îți scriu dar cel ce-ți scrie nu sunt eu...

NEPĂCĂTUIRE

Ai fi putut să mă naști pasăre, mamă,
Sau cerb alergând prin păduri,
Puteai să mă naști orice altceva
Decât om păcătos...
Puteam să nu port această povară
Și să zbor îndelung toamna,
Fără a semăna tristeții în jur...

Puteam să port povara uciderii mele
Într-o vânătoare regală,
Cu mulți câini și multe țevi de pușcă
Îndreptate împotriva-mi...

Aveam șansa să mor frumos, mamă,
Și să rămân o amintire
În vitrina unor trofee...

O poveste mereu altfel
Spusă de vânători iarna,
La o cană de vin fiert...

Pasăre fiind sau cerb,
Nu l-aș fi supărat pe Dumnezeu...

ASEMUINDU-TE

Mă ascund uneori în formele tale
Și-ți intru în iubire prin sărut,
Și nu mai vreau din tine să mă mut...
Adorm în formele perfect egale.

Visez cum nimeni nu a mai visat
Trăirea noastră dintre două clipe,
Un zbor de pescăruș fără să țipe,
Și o iubire fără de păcat...

Când dimineața se ivește-n tine
Eu cad, un înger izgonit din cer,
Apoi se face frig, îmi este ger,
Și-aprind o lumânare-n mine.

Mă ascund uneori în formele tale,
Asemuindu-te cu frunze și petale...

VOI AȘTEPTA

Voi aștepta înfrigurat să ningă,
Nămeți în mine o să crească iar,
Căldura ta îmi este în zadar,
Lumina-n mărul copt o să se stingă.

Voi aștepta până și lumânarea
Ce pâlپاie să nu o mai zăresc,
Voi arde prea uzatul „te iubesc”
Chiar dacă spinii vor însângea uitarea.

Nu voi dori să te revăd vreodată,
Din gânduri te voi suprima pe veci
Și chiar de-ar fi prin mine să mai treci
Eu voi lipsi până vei fi plecată...

Voi aștepta să ningă înc-o dată...

REPETATELE-MI STĂRI

Se aprind din nou pădurile-ntomnate
Și nu-mi mai trece nimeni prin cuvânt,
Și-mi moare în poeme câte-un sfânt,
Și păsările nu mai vor îmbrățișate...

Copacii mi se pregătesc de frig
Și frunzele se pregătesc să moară,
Tăcerea toamnei încă mă-nfioară,
Mai cred în revenire și te strig.

De voi muri, a nu știu câta oară,
În somnul iernii mă voi liniști,
O primăvară sigur va veni
Și o-nflorire pentru mine iară...

De voi muri, a nu știu câta oară...

TĂCERE

Ochi închis, poem în amorțire,
Nu se mai aude niciun cânt,
Lacrima coboară din cuvânt,
De la tine încă nicio știre.

Trup stingher, sub o lumină moartă,
Smuls dintr-un tablou fără valoare,
O durere fără sângerare,
Visul nu-și găsește nicio poartă.

Trist condei ce a uitat să scrie
De iubire, cum scria odată,
Întâmplare tragic repetată
Și o rătăcire cenușie.

Trist condei și-o fată neuitată...

DESPRE PLECĂRI

Stoluri albe, argintiu exod,
Tremură plecările în zare,
Anotimpuri mor în calendare,
Toamnele ascund un putred rod.

Țipetele păsării le-aud,
Obosite cad din cer pe rând,
Vântul se întoarce șuierând,
Viscoli-va-n trupul nostru crud.

Lacrima luminii înghețată
Pe obrazul frunzelor rămâne,
Nu există ieri, nici azi, nici mâine,
O poveste încă ne-ncheiată...

Pleacă tot, nimic nu-mi mai rămâne...

CAII UMBRELOR

În curând caii se vor călca
În propriile lor picioare,
Fuga lor îi va mistui
Ca focul ce i-a hrănit în tinerețe,
Alergarea le va cădea pe jos
Iar din ei, frumoșii cai,
Se va naște un fel de autoironie
A neputinței, a neputerii,
De-a mai fi ce-au fost...
În hohote va plânge
Nepăscuta iarbă
Și țărâna se va revolta
De nefuga lor.

Copitele vor fi
Adieri ale unui vânt înserat
Și demult uitat.

În curând caii
Vor lua forma umbrelor
Și nu vor mai răspunde chemării
Stăpânilor pământeni.

ÎN MARTIE

În martie, când vor veni cocorii,
Nicio durere nu va fi prea mare,
În martie te-oi transforma în floare
Și din privire îți voi smulge norii.

În martie, când vor veni cocorii,
Nicio durere nu mă poate-nvinge,
Trupul zăpezii-n cântec se va stinge
Și în iubire vor înmuguri florii.

În martie voi fi mereu acasă
Și pentru iarbă rugăciuni voi scrie,
Splendoarea înfloririi cea mai vie
Din trupul poeziei o să iasă.

În martie te voi chema la mine
Prin zbor de păsări și-ntrupări divine.

AȘA SUNTEM

Așa suntem noi,
Amestec neînțeleș
De țărână și zăpadă,
De lumină și întuneric
De iubire și ură...

Așa suntem,
Descrierea unei umbre
Purtată între soare și pământ
De un țel anume sau de vânt...

Așa suntem noi
Uneori roditori, alteori secetoși,
Urâți uneori sau frumoși,
Cuminți uneori și adesea prea răi...

Așa suntem noi,
Propriii noștri călăi...

O GARĂ

Ne-a mai rămas încă o gară
În care am putea să ne-ntâlnim,
Chiar dacă între noi e iarnă iară
Și trenurile prin zăpezi nu vin.

O gară ne-a rămas în primăvară
În care eu mă simt ca un străin,
Aștept un tren ce ar putea să moară
De înflorire și de-atât suspin.

În gară sunt și mi se face vară
Și totuși te aștept neîncetat,
Deși-ntre noi potop s-a instalat
Și tu nu poți privi pe geam afară.

O gară, doar atât ne-a mai rămas,
Deși tristețea toamnei ne-nconjoară,
Tu vii c-un tren ce merge doar la pas,
Eu sunt bătrân și voi pleca din gară.

RĂTĂCIRI

Tu și așa, oricum, n-ai să-nțelegi
De ce prin mine nu mai zboară vise,
De ce de pleoape somnul se strivise
Și treaz stăteam în noapte ore-ntregi.

De ce lumina îmi omoară scrisul,
De ce sărutul mi-a fugit din gând,
De ce tăcerii m-am vândut curând
Și nu mai caut astăzi Paradisul.

De ce iubirea n-o mai pot cânta,
De ce prin cârciumi îmi găsesc popas,
De ce doar o fărâmbă mi-a rămas
Din sufletul ce l-am avut cândva.

Tu și așa n-ai să-nțelegi nimic,
Iar eu nu am puteri să-ți mai explic...

COPILĂRIE

Miroase a cozonac copilăria mea
A fructe și a palme ce frâng pâine coaptă,
A seceriș și-a flori sălbatice,
A păsări zburând și a izvor
Miroase amintirea.

A desculț miroase și a ploaie,
A turme și cirezi risipite pe dealuri,
A tunet de ploaie în miezul verii
Și a plâns de viscol în noapte
Miroase amintirea.

A sărbători și a mese bogate miroase,
A Crăciun și a Înviere de Paști,
A joc de copii prin țărână și iarbă,
A mame gândindu-se la noi
Miroase amintirea.

A biserică miroase și a școală,
A sudoarea unor vacanțe muncite.
A vise ucise sau împlinite,
A zugrăveli cu var și smoală
Miroase amintirea.

Copilăria mea, pasăre zburând în văzduh.

CUBIC SENTIMENT

Sentiment ca un cub
Cu mai multe fețe
Învârtit de mâna unui copil
Pentru a-i găsi adevăratele culori,
Cele mai pure, ale unor ochi
Plini de mirare,
Ale unui cer stând pe loc
Înghețat de uimire.

Cubic sentiment
Cu multe colțuri dure,
Rostogolit pe lumina
Nevinovată a sufletului.
Din când în când sechele,
Răni din loc în loc
Și durere pe ici-colo,
Ca și cum sentimentul
Ar fi mai mult nesentiment,
Ca și cum n-ar fi trebuit trăit...

Cubice forme
Ale unei neînțelese stări.

DANS ROTUND

Dansau rotund păsările
Deasupra capului meu
Sub care doar pământul
Se învârtea mereu...

Dans rotunjit de vânt
În anotimpul în care
Zburam înspre cuvânt
Noi, păsări oarecare.

Un dans în care fluturi
Amestecau lumina
De care să te bucuri
Crescându-ți rădăcina -

Un dans și-apoi te scuturi.

DEFINITIVĂ

Miroase a copac înflorit părul tău,
Și a frunză crudă miroase,
Îți e carnea înflorită pe oase,
Miroși a sărut și-a părere de rău,
Busuioc înflorit în palmele tale
Și a vânt adiind îți miroase-nserarea,
A plecare miroase acum cărarea
Și a plâns de tristețe și jale.

Amintirii încerc să-i mai stau în cale.

DESPRE PLUTIRE

În sânge port păsări
Și cântul lor dulce
Îmi alină cuvântul
Pe care l-am jertfit
Pentru nesomn
Și a cărui rostire
Am închis-o lăuntric -
Putredă și bătrână mănăstire.

Plutirea din mine
V-o dau vouă,
Spre a nu cădea din iarbă.
Fără ea totul e vertical,
Totul e cădere
Într-o altă lume,
În care sigur nu v-ar fi bine
De prea multă tăcere.

În sânge mai port
O fărâcă din zâmbetul mamei
Și o altă fărâcă
Din glasul bunicului.

DRUM CĂTRE DUMNEZEU

Se vor topi picioarele soldaților
De atâta mers în arșița verii
Pe drumul războiului,
De atâta jertfă
Din genunchi le va curge lumină
Ca niște izvoare ale tămăduirii,
Pentru cei bolnavi.
Orbi se vor unge cu ea
Și vor putea vedea din nou
Splendoarea răsăritului de soare.

Trupurile lor se vor topi
Și iarbă și rouă va crește
Din propria lor umbră

Lungă cale și-au ales
Și sterp pământ au de călcat
De sute și mii de ori,
Până când vor ajunge
La poarta cerească a raiului.

Sufletele lor
Drepte ca niște lumânări aprinse
Vor păși dincolo,
S-adoarmă puțin.

IARBĂ

Iarbă-mi va crește pe frunte
Într-o primăvară uitată de toți
Și mândru voi fi de frăgezimea ei
Și tânăr voi fi eu
Și mult îmi va plăcea
Să mă trezesc dimineața
Cu roua în ochi.

Iarbă-mi va crește
În locul degetelor lungi
Cu care acum pipăi cuvântul,
Îl înfloresc ades,
Pentru ca tu să-l porți în cosițe -
Ramură de iasomie.

Iarbă-mi va crește
În locul mersului grăbit
Și odihnit voi fi eu
În gândul ierbii.

Va ploua uneori
Și iarbă va crește
În locul acestui cuvânt: EU

CURÂND

Curând se vor îmbăta copacii,
De atâta primăvară
Și cucul va cânta hai-hui
În poala-nserării.

Curând, noaptea fără zi
Nu va mai putea trăi,
În curând verdele crud
Va fi mult mai viu și mai ud.

Curând, pe lângă muguri,
Va trece zâmbind înfrunzirea,
Pe lângă înfrunzire
Va trece însăși frunza,
Pe lângă frunză
Va trece cântul adierii.

Curând
Nimic nu ne va deosebi
De emoția frunzei
Și de taina trecerii lor
În neființă.

AȘTEPTARE

Va înflorii liliacul
În cuvintele tale
Și primăvara va zâmbi
Ca un copil fericit
De prea lumină.

Pe la fântână
Trece din când în când
Câte o domniță,
Să-și umple cofa de dor,
Iar spre seară
În cuibul dragostei
Se așează păsări,
Să-și spună povestea
În șoaptă.

Va înflori liliacul
Și tu încă nu vii

Pe lângă troița satului
Zboară îngeri și cântă.

A înflorit liliacul...
Bine că încă n-am murit.

PENITENȚĂ

Scheletul meu, fosforescent înseamnă,
Tocit de-atâta mers e tot mai mic.
El nu înseamnă, eu nu-nseamnă nimic,
Limbaju-mi e de piatră și de lemn.

Puteam să am o altă existență
În care lemn sau piatră să fi fost,
Cu mult mai însemnat și trainic rost
Și lupta să mi-o duc cu vehemență.

Scheletul meu a fost sau nu a fost,
În propriu-mi trup, un fel de penitență.

ARDEREA VERII

Iarba a trădat câmpul
Și pustiu s-a făcut
Surâsul florilor
Din lăuntru lui.
S-a mutat foșnetul
Cu vânt cu tot
Și cântecul din greier s-a mutat
Într-o altă vară.

Căderea ploii a trădat ploaia
Și umbra a fugit din formele ei,
Încât doar arșița
I-a rămas fidelă soarelui
Care se plimbă zilnic
Între dimineață și seară
Ca prin propriul deșert.

Doar toamna mai poate
Să schimbe ceva
Din acest tablou al pieirii.

ÎNTOARCERE

Mă voi întoarce într-o seară
În rotundul unei secunde,
La gura focului din cuvânt,
Pe o margine cuminte de pământ
Și te voi privi până când
Din ochii mei va zbura noaptea
Ca un corb țipând.

Mă voi întoarce într-o seară,
Să-ți ating surâsul
Cu fiorul unui cuvânt
Desprins dintr-un dicționar
Al nerostirii.

Mai apoi, într-o toamnă,
Îngălbenită de timp
Voi pleca printre frunze și ploi
Într-o cu totul altă lume
Știută doar de noi.

E un leagăn acolo,
În flori de câmp și trifoi.

ÎNTRE TOAMNĂ ȘI TINE

Toamna e timpul tău...
Îți aud pașii rari respirând
Printre căderi de frunze
Și dezgoliri de copaci...
Nimic nu seamănă mai mult cu tine
Decât culoarea aceasta arămie
Pentru care am suspinat îndelung.

Chipul tău
Mângâiat de obrazul ploii
Mă face un fel de pictor
Al frumosului,
Al minunatului cuvânt
În care te-am găsit sălășluind.

Înlăuntrul lui
Primește-mă, iubire.

ÎNVEȘNICIRE

Într-o zi îți voi călca
Pragul de salcâm înflorit,
Peste care se lasă moale înserarea
Ca un copil ostenit
De cărările pădurii.

Îți voi bate la ușă într-o zi
Cu cântec de greier,
Iar tu vei ieși să mă-ntâmpini
Cu umbra unui sărut
Ce miroase a florile câmpului.

Nu se va ști în ce an suntem...
Va trece timpul
Prin dreptul ferestrei
Bătând ușor cu degetul
Și șoptindu-ne:
Trebuie să vă întoarceți
În trecutul vostru etern,
Nu-i frumos să supărați moartea...

Și noi vom râde ca doi nebuni.

LA ÎNCEPUT

Mai întâi copacul se înclină în fața omului,
Si se roagă să nu-i ucidă primăverile,
Păsările să nu i le usuce din ram,
Să nu le sugrume trilul
Atât de sublim...

La început, omul nu-i înțelegea îndoiala,
Semnul întrebării încă neinventat,
Apoi, omul s-a împrietenit cu focul
Si copacul se simțea din ce în ce
Mai singur și mai trist.

Pe urmă omul învățase să fie viclean,
De la animale învățase,
Sau poate ele de la el,
Mai ales să fie crud...

Pe urmă nimic n-a mai contat.

Copacul începuseră să simtă durerea,
Lacrimile începuse să-i curgă pe trunchi
Si se prăbuși neputincios.

Mai întâi, copacul a fost...

LEAGĂNUL LUI DUMNEZEU

Îngerii pluteau
Asupra ochilor umezi,
Asupra palmelor rugătoare
Și ochii cerului
Plângeau în ochii lor
Ca o contopire
A două lumi,
Una bună
Și una rea,
În care doar faptele
Iau forma pâinii
Ce ne va hrăni pe toți.

Îngeri cântau mai apoi
Cântec de înălțare
Pentru ochi și palme,
Pentru întregirea lor
Și pentru arderea
Celei de-a doua lumi.

Tot îngerii i-au luat de mâini
Cu mâinile lor de lumină
Pe cei dragi nouă
Și i-au urcat în poala lui Dumnezeu
Ca-ntr-un leagăn imens.

De-atunci suntem noi așa de săraci.

MAREA

Marea, frumosul blestem
Al iubirii,
Ne-a cuprins și pe noi
Într-un timp auriu,
Epave trecute
Pe sub cerul pustiu
Ce-au făcut din sărut
Doar cuvinte durute.

Marea, suspinul
Unei vârste anume,
Peste care și azi
Câte-un soare apune,
Peste care mai ieri
Înflorea blând iubirea,
Azi din cântec se pare
A murit tresărirea...

Marea, blândul alint
Cu care mă minți și te mint.

MOLDAVĂ

Dealurile cu vii
Au încremenit în sângele meu
Cu iz moldav.

Apocaliptice ploi ale toamnei
Mi-au umplut plânsul
Până către prezent.

Pe sub izvoare
Mai șopotesc și eu uneori
Spre moartea tăcerii.

Crivățul din trecut
Îmi dezbracă și azi sufletul
De câte-o primăvară.

Moldavă îmi e și scrierea aceasta,
Ca o sămânță dusă de vânt
Printre alte semințe.

Viile acelea le storc
Ca pe licori ale uitării.

NĂVALNIC

Năvalnic se-aruncă în mine izvoare,
Năvalnic și eu le întâmpin zâmbind
Și coamele lor în mâini le cuprind,
Pe ele le dor și pe mine mă doare.

Năvalnic se-aruncă și vor să îmi frângă
Fărâma de vis ce-o mai pot retrăi,
Îmi sufocă verbe: a trăi și-a iubi,
Cuvântul ajung cu furie să-mi strângă.

Năvalnice ele, năvalnic și eu,
Ajung să mă joc de-a viața cu mine,
Oricum printre zile rămas-au puține
Și ca să rezist îmi e tot mai greu.

Năvalnic se-aruncă izvoare mereu...

NEPUTINȚĂ

Dobor în mine salcâmi
Pe care i-am crescut
Cu propria-mi respirație
Și ucid înflorirea lor
Cândva de neuitat.

Surp în mine pereții casei
Cu aceeași respirație,
Uragan devenită în timp,
Pentru a nu-mi trezi amintirea,
Pentru a nu o ucide apoi,
Pentru a nu comite
Un alt sacrilegiu.

Întind forma păsării
Pe care o transform
În ceva mult mai diform,
În nezbtor,
În nedescriere.

Acestea toate le fac,
Pentru a ucide durerea
Neputinței de a retrăi.

NU UITA

Aș vrea să-ți văd trupul,
Frumoasă trăire
În care n-am găsit niciodată
Nimic pământesc,
Trupul tău de forma plânsului,
De-a dorului formă,
Trupul tău de forma
Iubirii eterne.

Aș vrea să știu
Dacă nu cumva ai plecat
Din fereastra gândului meu.
Încremenit e ceasul așteptării
În a uitării fântână.

Aș vrea să știu că nu plângi
Și-atunci aș putea,
Într-un târziu ploios,
Să adorm și eu
Pe un tărâm al neîntoarcerii.

Nu uita: aprinde din când în când
Candela...

PLOUĂ

Plouă și trupul tău miroase
A fân de curând cosit
Pe care dragostea
Cu zbateri aprinse l-a răvășit.

Plouă deasupra umerilor tăi
Cum deasupra unui copac înflorit
Lumina desface lumină din muguri,
O altă înflorire va fi răsărit.

Plouă deasupra buzelor tale
Roua tăcerii unei nopți adormite,
O noapte ascunsă în altă noapte,
Plouă prin vise neîmplinite.

În palme îți plouă ca într-o vară,
În cântec de greier ne plouă acum,
Miroase a floare, a fân și-a iubire
Și nimeni nu știe când și cum.

POEM BRĂZDAT

Uite plugul ți-l înfig în coastă,
Țara mea și mama mea străbună,
Brazdă trag ca nimeni să nu spună
Că n-ai fost și că nu ești a noastră.

Ar adânc a sânge și a pâine,
De-o să plouă o să-ți fie bine,
Țara mea și mama mea, la tine
Vor veni copii să ceară mâine.

Pomii roditori îți cresc în spate,
Ape trec să îți aline dorul,
Când veni-va fata cu ulciorul,
Lacrimile îți vor fi secate.

Mamă țară, cântec de-adormire,
Plugul ți-l înfig adânc și plâng,
Când cu plugul alte trupuri frâng
Trupuri adormite de oștire...

Uite plugul ți-l înfig în coastă
Și mă doare, mamă, țara noastră.

STĂRILE MELE

Între piatră și pasăre
Sunt eu cu aceste cuvinte.
Greu îmi apasă mersul
Ploaia ochilor tăi
Și mult dor mă cuprinde
De zboruri înalte
Pe lângă fruntea cerului.

Între a fi și a putea
Sunt tot eu,
Căutându-mi sensurile
În semințele cu rost aruncate
Pe obrazul pământului
De Dumnezeu

Între piatră și eu
Las întotdeauna
Frâu liber zborului,
Așa cum
Între eu și pasăre
Dau drumul tăcerii

Între piatră și pasăre
Sunt atâtea de spus.

RĂSTIGNIREA DIN MINE

În trupul meu au rămas mamă,
Rănile din tălpile lui Iisus
Și din palme
Și din coastă mamă,
Mă dor ochii
De privirea ochilor lui
Și de durerea durerii, mamă.

Știu: nu am fost acolo, mamă,
Eu eram un fir de pulbere
Ce avea să devină mai târziu
O pată de sânge, mamă,
Un țipăt aproape,
O firavă respirație,
Toate de la tine, mamă.

Uneori mă doare
Urma mea peste alte urme,
Trecerea peste timp mamă,
Și peste sacrul cuvânt
Din sacra scriere
A lui Dumnezeu

În trupul meu, mamă,
A înflorit bucata de cruce
Și mă doare, mamă.

REBOTEZARE

Mi se deschide uneori
Cartea de rugăciuni
În dreptul tău...
Îmi fac cruce
Și pășesc în tăcerea
Unei bucăți de pâine
Stropită de sacrul vin
Al iertării.

Tu stai cuminte în icoana ta,
Nici măcar nu surâzi
Și aștepti să ies din mine
Într-un fel de plimbare de după-amiază
Pe care o facem din ce în ce mai rar.

Sub tălpi îmi arde
Un fel de piatră
Și în palme îmi înfloresc
Cuietele răstignirii.

Toate acestea ca o rebotezare a mea.

SEARA BUNICILOR

Seară târzie, ostenite fețe
Îmi trec și-acum prin minte,
Cum s-a-ntâmpilat mereu,
Mâna ce scrie tot mai greu,
Ochiul întors spre cele sfinte.

Aprinse lumânări, obraji de ceară,
Umbre trecute pe lângă ferestre
Cu siluete aproape-mbolnăvite,
Cu lacrimi ce au devenit poveste,
Cu palme aspre și bătătorite.

Seară târzie, nimeni nu-i mai vede,
Că mai există nu-ți mai vine-a crede.

SEMN

Am ajuns la capătul apei
Și la marginea luminii am ajuns,
La marginea ploii,
La a lacrimii margine,
La marginea toamnei
Și la marginea căderii din ea,
La marginea chemării
Și la marginea strigătului neputinței
Am ajuns
Și tot mai aveam de mers.

Undeva, departe,
La poalele zării,
Îmi făcea cu mâna Dumnezeu

STARE DE FAPT

Munții mi s-au urcat
Până în sânge
Cu brazii lor cu tot
Și iată au început
Să se trezească urșii
Și mișună prin mine
Jivinele toate,
Păsări vin și pleacă
Lăsându-mi goluri în trup,
Mă bucur de pui
Și de muguri mă bucur,
De șoaptele reci
Ascunse-n izvoare.

Mă bucur de arderea stâncilor
În mâna timpului...

Munții mi-au urcat
Până în sânge
Și urlă prin mine jivinele
De atâta foame,
Ca și cum nimic
Din lăuntrul meu
N-ar mai fi bun.

SURÂSUL ÎNGERULUI

Va ninge într-o zi
Și trupul îngerului gol va fi,
Va ninge și mai rău
Va viscoli.

În ochii lui
Frigul va sălășlui
Și zborul îi va îngheța
În aripi.

Va ninge peste înger
Și peste obrazul lui,
Lacrimi aproape verzui
Cădea-vor din cer.

Surâsul lui, nedeslușit mister,
Va răzbate din ger.

TĂMĂDUIRE

Dormise o vreme pe margini de iarbă,
Pe margini de apă-nsorite,
Pe trup de fecioară împletit cu-nflorirea,
Pe suspinul cuvântului,
Ca și cum nimeni
Nu s-ar mai fi îndrăgostit
Până la el...

O vreme crezuse că doarme,
Însă atingerea tainică a primăverii
Îl făcu să tresară
Și să înțeleagă că, oricât ar dormi,
Singurul leac pentru dragoste
Este trezirea.

TIMP TRECUT

Se-aprind miriști în sufletul meu
Copil încă și mi-e dor
De chipul tăcut al înserării
Pe sub care păsările își fac cuib.

Ard miriștile unui timp trecut
Ca o palidă fereastră,
La care din când în când
Zâmbește cuminte luna.

Anii devin tot mai grei
Și miroase a fum umărul nopții
Pe care plâng și adorm.

TRECUTELE-MI ZILE

Desculță miriștea satului
Mi-a însângerat zile lungi de vară,
În goana mea
După fluturi și păsări.

Asfințit înghițit de pădure
Tămăduindu-mi truda
Genunchilor mei,
Pe care îi pipăiam în zadar.

Pe sub lună și stele
Ca niște bulgări de foc,
Se furișau trupurile noastre goale
În apa adâncă a lacului.

Lunecam în timp
Către un alt început
Trestii atinse de seară,
Vietăți ațipite deja.

Nimic nu ne-a mai rămas de-atunci...

ȚIGANII

Dans de foc
Râde pământul sub pietre,
A ploaie râde
Și-a secetă iară.
Aprig dansează țiganii,
Ca niște flăcări urcând către cer,
Dansează ele,
Frumoasele țigănci,
În sunet de bani și acorduri nebune
Râd țiganii și cântă,
Beau și strigă la lună
Și tot cerul e al lor.

În zori vor pleca spre alt tărâm,
Oricum ei vin dintr-o altă lume,
O lume fără pretenții și ură.

Dansează și cântă țiganii
Din scripcă și gură.
Caii lor leagă aceste tărâmurii,
Noaptea pasc liniștiți printre stele,
Ziua poartă în cârcă aceste ființe rebele.

E târziu, dansează țiganii,
Frumoasele țigănci dansează și ele.

UITARE

Uitatu-mi-am somnul în iarbă
Și iarbă a crescut peste el,

Uitatu-mi-am mersul în cărare
Și altă cărare se făcu peste el,

Uitatu-mi-am privirea în apă
Și altă apă trecu peste ea,

Uitatu-mi-am cuvântul în tăcere
Și altă tăcere se-așezase profund,

Uitatu-mi-am seara în înserare
Și noaptea înnoptase mult prea tare.

Uitatu-mi-am ce n-am putut uita,
O altă zi, o altă viață a mea...

UMBRA MAMEI

O umbră ai rămas, mamă,
Uitată într-o cămară,
Într-o casă dărăpănată
În care până și ferestrele
S-au întors cu fața spre Dumnezeu.

Îți batem la ușă uneori,
Iar tu ne primești
Cu mere și nuci în poală,
Semn c-ai devenit
Un fel de toamnă târzie.

Ceasul vechi
Pierde șirul secundelor,
Iar din pereți surâd amar
Fotografiile unei tinereți
Risipită aiurea.

O umbră ai rămas, mamă,
Cu mână de sfânt...

UN FEL DE JOC

Plecăm undeva între stele,
Un spațiu atât de restrâns
În care doar palmele mele
Se-apucă de plâns...

Lumina se scurge pe ele,
O ploaie prin frunze trecând,
Plecăm undeva între stele,
Cădem de acolo pe rând.

Și eu și cu cine mai este,
Și tu și cu cine mai vrei,
Plecăm undeva în poveste,
Trecând îmbătați pe alei.

Plecăm între ziuă și noapte,
Ne-ascundem între strigăt și șoapte.

VINDECARE

Celebru pianist să fi fost,
Aș fi concertat în spitale
Pentru vindecarea sufletelor,
Înconjurat de ochi tandri și triști,
Spălând lacrima suferinței
cu cea a bucuriei.

Duminica le-aș fi cântat lor,
Dându-le speranță
pentru o nouă duminică.

Dumnezeu ar fi venit
de la Liturghie
Și s-ar fi așezat
deasupra capetelor noastre,
Iar eu aș fi cântat,
Aș fi cântat până când
Pereții spitalului
Ar fi devenit îngeri,
Până când moartea în sine
Ar fi devenit înger
Și ar fi plâns milostivă
Lângă noi.

Aș fi concertat în spitale
Până când bolile toate
S-ar fi surpat înlăuntrul lor,
Până la sufocarea suferinței.

Atunci aș fi murit și eu.

REPETABIL VIS

O adiere mi-a rămas
Mâna ta cuminte
Ca o trecere a serii
Prin odaia mea,

Mâna ta lumină trecând
Prin ochiul serii
Obosit de-atâtea povești,
De cuvinte ce se aud,
Sunet de argint și de dor
În timpanele timpului

O adiere mi-a rămas
Cuvântul tău ascuns cu grijă
În înserarea copilăriei,
Un fel de semn
Lăsat în dreptul sufletului meu
Pentru a nu uita niciodată
Cine sunt.

Mâna ta, urma unui vis
Repetabil până la moarte.

ADIERE

Trec uneori pe sub genele tale
Cu lumină în pumni
Și tu tresari ca și când
Așteptai lumina.
Pășesc ușor peste fiecare cuvânt
Și nu las urme,
Pentru a nu te trezi
Din condiția ta de sfânt

Cu ploaie trec uneori
Și cu vânt...

ÎN LOC DE JURĂMÂNT

În pragul acestor zăpezi însorite
Te-aștept să revii la mine-n cuvânt,
E iarnă cuminte precum chipul de sfânt,
Întinse ninsori pe câmpii adormite.

Pădurile cu sănii și cai împodobite
În genunchi le așez pentru tine pe veci,
Te voi ruga apoi din cuvânt să nu pleci,
Să rămâi în trăirea unor simple ispite.

Și când totul va fi mai frumos ca-n trecut,
Când iubirea va naște alte basme carnale,
Secundele toate vor avea pedestale,
Vom rămâne etern întrupați în sărut...

Vom trăi ceea ce în alt timp n-am putut...

AȘ FI PUTUT

Mă voi irosi
Însemnând cuvinte
Pe tâmplele timpului,
Caligrafie a iubirii
Demult ucisă.

De dragul toamnelor,
Voi arunca în scris
Și ultimele litere,
Pentru a se putea ridica la cer
Sufletu-mi vinovat
De atâta tresăltare.

Puteam să fiu oricând
Propriu-mi spectator,
Privind nu înălțarea,
Ci căderea mea...

O străfulgerare
A genunchilor mei,
A trupului,
A ochilor...

Puteam să mă privesc
În proprii ochi
Și să nu înțeleg nimic.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Astăzi ai fi împlinit
Șaptezeci și cinci de ani
Și aveai să fii
Cel mai frumos bunic
Al Literaturii Române,
Cu cer și soare
Amestecată, ființa ta
Avea să ne bucure,
Ori de câte ori
Ai fi rostogolit în noi
Frumoasa ta poezie
Ca pe un bulgăre sfânt
De pământ...

Ai fi împlinit
Șaptezeci și cinci de înfloriri
Și-n tâmpilele cuvântului tău
S-ar fi ascuns mirese desculțe
Alergându-ți prin vise
Și niciodată n-ai fi știut
Cât de mult ne lipsești.

Astăzi ai fi putut să trăiești...

AȘ VREA

Aș vrea să mor frumos
Aruncându-mă în albastrul ochilor tăi,
Spre a-mi scălda sufletul
Mistuit de iubire

Aș vrea să mă arunc
În smaraldul ochilor tăi,
Cascadă adâncă și rece
Ce-mi dă nemaîntâlniți fiori.

În noaptea din ei
Aș vrea să mă arunc,
Beznă tăcută și dulce,
Și să alunec
În formele trupului tău
Pe care atât de mult l-am iubit.

Aș vrea să mor frumos
Ascunzându-mă într-un ungher
Al vieții din tine.

NATURĂ MOARTĂ

Mi-au înzăpezit cocorii,
Zborul lor a înghețat
Cum au înghețat și zorii
Versului înlăcrimat.

Nu mai vine, nu mai pleacă
Niciun dor din câte-au fost,
Mi-au înzăpezit cocorii
Încă fără niciun rost.

Iernile își cată cuiburi
Prin frunzișuri troienite,
Crengile, desene negre,
Sunt de viscol ascuțite.

Vântul suflă-n pene gri,
Primăvara unde-o fi?

CĂUTARE

Caut uneori o pasăre,
Trupul ei să-mi țină de zbor,
Să urc în cuvinte și să cobor,
Să ating cu aripa umărul cerului
Și să plâng apoi
Cu lungi și interminabile ploii.

Caut uneori trupul ei
Pentru liniștea cuibului
Din care aș putea să cobor sau să urc
Într-o taină știută doar de mine.

Caut trupul ei,
Dar se face noapte
Și mi-e tare frig.

COLIND

Miez de iarnă-nmiresmat,
Noi umblăm la colindat
Pe la case-mpărătești,
Prin ninsori dumnezeiești.

Vrem să vă urăm s-aveți
Doar belșug și frumuseți,
Tot ce vreți și bucurii,
Case pline de copii.

Albe crengi, flori înghețate,
Să aveți noroc în toate,
Să vă fie viața plină
De-a colindului lumină.

La mulți ani noi vă urăm,
Să ajungem să cântăm
Prin ninsori cernute lin,
În toți anii care vin...

DE DORUL POEZIEI

Nu știu ce va fi,
Se face noapte în sângele meu
Și-ncepe să nu-mi mai fie dor
De absolut nimic.

Eu prind în brațe copacul
Căzut din livadă
Aiurea prin univers,
Ce miroase a trupul tău,
Femeie frumoasă,
Dar nu mă mai pot întoarce.

Va veni să-mi ia locul
În cuibul cuvântului un înger,
Care, alergând, într-o zi,
Se va împiedica de o rază
Și din ochii lui
Se va răsturna cerul albastru,
Pe care tu îl vei săruta zilnic,
De dorul poeziei.

DIMENSIUNE

Sunt un țăr
Mult prea departe lăsat
De trecerea ta,
Un alt țărăm dintr-o altă lume
Despre care cuvintele
Nu pot spune nimic.
Vino să vezi,
Îi strig eu timpului,
Întoarce-te să privești
Palmele mele-nflorite.
Culege și tu
Urme de val
De pe fruntea trecutului.

Sunt un țăr
Peste care urma pașilor
N-a plâns niciodată...

EA E

Ea e toamnă mereu
Și e mereu cuminte,
Nimeni nu înțelege cum
Pășește atât de frumos
Peste cuvinte.
Ea e toamnă mereu
Și poartă eșarfă de frunze aprinse.

Eu mă apropii
Din ce în ce mai greu
De mâinile ei cuminți,
Neatinse.

E toamnă și are surâs arămiu,
Ochi de cer și de soare
Aruncă spre mine.
Imposibil îmi e,
Îmi e tot mai greu,
De umbra ei a mă ține.

Ea e toamnă frumoasă,
Ea e toamnă mereu...

IARNA MEA

Îmi e iarna atât de rece,
Tot ce-i cald în mine ești Tu,
Încât gerul aproape-mi trecu,
Așa cum fiecare clipă trece.

Îmi e zăpada atât de curată
Și atât de albă e ea,
De n-ai fi, nu cred c-aș putea
S-ajung primăvara vreodată.

Îmi e dorul de tine adânc
Și tristețea vrea să mă-nvingă,
De n-ar fi ca iarna să ningă,
Mi-ar fi greu la piept să te strâng.

Îmi e fericirea prea mare
Și gându-mi la tine mereu,
Suferință accept să fiu eu,
Iar Tu eternă-ncântare...

Îmi este iarna reîntrupare...

ÎMBRĂȚIȘARE CU POMI

Întind brațele mele,
Dăruire eternă,
Câțiva pași ne despart
De cele două lumi
În care trăim fiecare,
Eu în propriu-mi contur,
În dulceaga coajă voi,
Eu am brațe de sânge,
Voi brațe de-nflorire aveți.
Ce amestec să iasă
Din această îmbrățișare?
Sacrificiul frumos al cuvântului,
Capătul frazei nerostite,
Poveste încheiată deja.

Întind brațele
Și aștept înclinarea,
Atingerea o aștept
Ce poate fi veșnică.

CĂUTAM

Căutam o ieșire
Într-o altfel de lume
O lume cu cai
De culoarea vântului
Pe care încalecă umbrele
Și fug din calea nefericirii.

Căutam o altfel de viață
Cu iarbă bătută în tălpi
Și-n palmele mele
În loc de cuie,
Cu somn ascuns
În pragul unui basm
Pe care mi-l spune mereu
Și mereu altfel
Gura-nserării.

Căutam o ieșire
Pe un altfel de țărâm
Pe care n-ai fi existat
Decât în închipuirea mării,
Decât în sensul de-a fi
Al oceanului.

Toate acestea le căutam
Și le-am găsit odată cu tine.

O SINGURĂ ZI

Respir aerul rece al toamnei
Și plâng...
Au plecat păsările
Din pragul ochilor mei
Și s-a lăsat brumă
La mine în suflet.

Sunt atât de singur,
Încât îmi inventez
Personaje și dialoguri.
Îmi este frig și atunci
Mă ridic de pe banca
Unde stăteam lângă mine
Și mă plimb...
Salut politicos copacii,
Nu știi dacă îmi răspund.

Astăzi nu mă înțeleg cu nimeni,
Așa că mai bine plec...

Spre seară ajung acasă și-ncepe să ningă...
Aprind focul, citesc, scriu și adorm.
Dimineață mă trezesc fericit
Într-o altă zi, un alt anotimp, o altă viață...

Nici nu știi dacă a fost ieri vreodată...

PE O BANCĂ

Pe o bancă am lăsat,
Într-un parc adormit,
Toate visele făurite atunci.
Dialogul copacilor
Amestecat cu surâsul tău
Toate au rămas acolo.

Acolo, pe bancă,
Am uitat prima poezie
Încrustată în carne fragedă,
În suspin de copil
Ce se zbate să iasă
Din propria-i lume.

Pe banca aceea
Dorm și azi frunzele,
Visează și ele
Să devină copaci,
Și lor le e greu
Să-și iasă din trup.

Ne vom întoarce cândva,
Să alungăm trecutul...

STARE DE UITARE

Mă ascund într-un gând
Al meu mai vechi,
Ca și cum aș fi
Sămânța unui fruct
Neroditoare vreodată.

M-ascund aici
Scârbit de teorii banale
Și-mi propun să tac,
Pentru a nu mă mai durea
Niciun chip,
Nicio prezență.

Îmi propun să nu uit
Unde și cum m-am ascuns.

Îmi propun să mă regăsesc cândva
Printre trestii sufletului meu,
O lebadă rătăcind
Pe oglinda albastră a neuitării.

Oricum îmi propun să tac...

ARIPI DE CENUȘĂ

Din răsăritul de foc al soarelui
Te-ai născut
Și zilnic mori în eterna lui asfințire
Câteva zboruri doar
Și secundele îțiucid sublimul
Și sângerezi a lumină
Și te doare.

Înserările te sufocă
Și aripi de cenușă îți dau
Pentru a te ține în loc
Încă o zi
O viață încă,

Pasăre ce porți în tine
Blestemul nezborului către apus
Spre a-i fi poetului mai ușor
Să te găsească
În cuibul dintre noapte și zi
Să mai poată trăi

Pasăre sau orice ființă ai fi...

ÎNTRISTĂRI

Trec care cu poveri prin amintiri
Și eu copil desculț, chircit în ele,
Prin toamne noroioase și rebele,
Cu ploile ascunse în priviri.

Părinții se încovoiau sub cer
De câtă trudă se-aduna în oase,
În serile târzii intrau în case
Șă-și odihnească brațele de fier.

În pleoape somnu-și închideau
Prin nopți adânci și pline de tăceri,
Iar Dumnezeu le dăruia puteri
Și-a doua zi cu-același spor trudeau.

Și anii tinereții li s-au dus,
Striviți de roata grea a-mpovărării
Și-albiți sunt azi de iernile visării,
Iar tata a urcat în ceruri, sus...

TRECERII TALE

Încă mai caut
Urma pasului tău
Strecurat în înserare,
Ca un foșnet de sfânt
Prin rugăciunea curată.

Nu am aripi, nu am,
Risipit-am zborul în tinerețe
Și mi-e tot mai greu
Să răstălmăcesc cuvinte
Întru venirea ta.

Încă mai caut
Trecerea ta peste anotimp,
Urma pasului tău
În lumină o caut,
În amestecul pur
De iarbă și rouă,
Pe frumosul obraz al nisipului
Și în cântecul ploii.

Încă mai caut
Sensul trecerii tale
Prin mine.

EGALITATE

Mă simt egalul frunzei,
Tremur odată cu ea
Și port pe umeri
Povara ploilor reci
Și a ploilor calde,
Și prin mine trece lumina
Și eu ascult nopțile.
Mă simt egalul frunzei
Mai ales toamna
Când o îmbrățișez
Într-o cădere continuă,
După care adormim împreună
Și mie mi-e frig.
Și port demn această povară
Tânjind la noi și eterne-nfrunziri.

Mă simt cel puțin egalul ei
Când sunt îndrăgostit...

NUMAI EA ȘI POETUL

Ea adormise suav
Pe câteva coji de portocale
Și cu cartea de poezii a lui Nichita
În brațe...
Astfel îl auzea cum respiră greu
Și zâmbește blond,
Îl asculta recitând și plângând totodată,
Iar mai apoi,
Însă nu foarte târziu,
Îl privea cum pleacă...

Ea știa să viseze frumos
Și mai știa să se trezească frumos
Din vise...

Închidea apoi cartea,
Făcea curat în cameră
Și se arunca în gura zilei
Fără să spună nimic...

Au trăit astfel o viață întreagă
Numai ea și poetul...

TAINA PĂSĂRILOR

Aș vrea să înțeleg uneori păsările,
Cele care pleacă și vin,
Cele care mor și se nasc
De dragul zborului.
În copilărie mama-mi spunea
Că păsările sunt un fel de îngeri,
Ce zboară din brațele albastre
Ale lui Dumnezeu
Și se cuibăresc în brațele copacilor,
În streșinile înfrigurate ale iernii
Și în poalele-nserării...

Aș vrea să înțeleg uneori păsările,
Mai ales pentru zborul lor grațios
Prin plânsul ochilor mei,
Mai ales pentru cântecul lor divin
Pe care doar Dumnezeu
Îl înțelege deplin.

Aș vrea să le ascult și să le înțeleg...

BUCURIA TREZIRI

Recunosc diminețile
După frumusețea chipului tău
Împletită cu răsăritul
Și cu rostirea primelor cuvinte,
Șoapte perfecte
De forma merelor coapte
Cu care zilnic mă hrănesc...

Nu-mi plac
Diminețile gri,
Mohorârea ochilor tăi
Și întunericul nerostirii cuvintelor,
Uciderea șoaptelor...

Recunosc uneori diminețile
După foșnetul trupului tău
În trupul somnului și-al viselor
Până târziu...

Le recunosc și mă bucur de ele,
Ca de dulceața bunicii din copilărie.

DESPRE AMURG

În amurg
M-afundam cu dealurile și câmpiile,
În somnul copilăriei mele,
Somn ce-mi aducea cele mai frumoase vise,
Vise ce-mi aduceau cele mai frumoase prezențe,
Prezențe ce-mi aduceau cele mai frumoase clipe,
Clipe ce nu se mai terminau niciodată...

Amurgul nu întârzia niciodată,
Amurg de floare sau de fată,
De pasăre ce nu mai zboară,
De o poveste spusă iară.

Astăzi când amurgul a amurgit,
M-ascund în copitele unui cal
Ce aleargă printre dealuri și peste câmpii,
Spre a mai căuta acele vise...

Dar visele au și ele amurgul lor...

FINALITATE

Dau foc treptelor către mine
Și nu mai vreau să cobor sau să urc.

Prefer această cenușă
În locul amăgirilor...

Voi lâncezi pe această bucată de piatră,
O ultimă treaptă ce mi-a mai rămas.

Dau foc treptelor din glas
Și dau vântului
Cenușa stearpă a cuvântului.

Seara, târziu,
Pe piatră frig îmi va fi
Și voi arde torțe în mine,
Spre a mă încălzi...

Voi arde tot,
Până arderea va muri...

NEPLATA CUVÂNTULUI

Flori de tei pe cartea-ți sfântă...
Necuvântu-n van cuvântă,
Nepriceperea rânjește,
Răul tot mai mare crește,
Scrisul tot mai strâmb se face,
Urâtenia ne place
Și-n final când totu-i gata
Diavolul le-ntinde plata,
Trei arginți aceștia-s ei,
Muncă fără de temeii.

Ce rămâne e lucirea,
Veșnicia, nemurirea,
Ce chiar Dumnezeu le-a dat
Geniului înaripat...

ELOGIUL IUBIRII

Ea pășise în inima mea,
Lotus alb în călcâi înflorea,
Sângele în sânge mi-l însângera
Și creștea, mereu creștea...

În cuvânt un altul se năștea,
O iubire de mare purtată,
O întâmplare neîntâmplată,
Ce avea să se-ntâmpale cândva.

Ea pășise la mine-n lumină,
Ochii rău m-au durut și mă dor,
Se mutase visul în viitor,
Îmi rămase noaptea puțină.

Ea pășise afară din trup,
Într-o beznă întâmplătoare,
Trupul meu, un contur oarecare
Cu margini ce aproape se rup.

Ea pășise afară din trup...

NEÎMPĂRȚIRE

De aceea te caut uneori
În privirea unui înger,
În secunda zăpezii
Și în mireasma pâinii și-a vinului.

În chipul tăcerii tale
Dezleg cele mai frumoase cuvinte
Și le înnod în coame de vânt,
Spre a opri o clipă
Goana nebună a timpului
Care ne-a mai rămas.

Tu, care niciodată nu uiți
Să aprinzi focul,
Mai mult pentru iluminare
Decât pentru lumină,
Mai mult pentru ardere
Decât pentru căldură,

Tu care ademenești veșnicia
Cu un singur sărut,
Ai știut să împarți secundele
Atât de frumos,
Încât niciodată
N-am simțit împărțirea.

ASCULTARE

Știu că mă auzi uneori
Când cotrobăiesc
Prin propriu-mi întuneric
Și mă strigi
Cu strigarea unui înger
În pragul căderii,
Spre a nu mă pierde.

Mai știu, atunci când nu sunt,
Cum mă găsești reîntorcându-mă,
Cum mă îmbrățișezi reîmbrățișându-mă,
Spre a nu mă risipi.

Și mai știu că odată, cândva,
Ai putut a mă reînturna
În propria-mi și fireasca făptură,
Spre a nu mai pleca...

Știu că mă auzi și atunci când tac
La marginea dialogului,
Smuls dintr-un dicționar mult prea sărac,
Și mă strigi, pentru că doar un pas mă desparte
De tăcerea profundă ...

Știu că mi-auzi trecerea sângelui
Prin aceste cuvinte.

DESPRE VISE

Iubesc visele pentru eternitatea lor,
Le iubesc fiindcă nu pot fi interzise
Și nici revendicate...

Pe sub cer, tip-til,
Se târăște uitatul copil
Cu ochi mari și plini de vise.

Oare ce va urma?...

Copilul acesta se visează
Ospătându-se la masa celor bogați.

Copilul acesta se visează iubit
Și iubind mai târziu.

Știe el să-și viseze în felul lui
Lumina ploii
De deasupra ochilor...

Și într-un sfârșit visează
Că zboară spre îngeri.

Pentru el
Acesta este adevăratul vis
Al mântuirii...

Iubesc visele fiindcă ele
Nu aparțin nimănui...

CARTEA

Învață despre mine
Atât cât să te doară
Și trecerea-ți prin lume
Va fi mult mai ușoară.

Din fraze ia-mi lumina,
Păstrează-o pentru tine,
Găsește-ți rădăcina
Ce-n viață te mai ține.

Alungă-ntunecarea,
Uitarea o alungă
Și caută-ți cărarea
Ce are să m-ajungă.

Străbate-apoi prin mine
Și du-te mai departe,
Cât Dumnezeu te ține,
Căci viața e o carte.

Cuprins

ARIPI DE CENUȘĂ	1
ÎNFLORIRE	5
ROȘU TÂRZIU	6
AȘTEPTARE-NFLORITĂ	7
CĂDERE	8
BASM	9
SCRISOARE	10
NEPĂCĂTUIRE	11
ASEMUINDU-TE	12
VOI AȘTEPTA	13
REPETATELE-MI STĂRI	14
TĂCERE	15
DESPRE PLECĂRI	16
CAII UMBRELOR	17
ÎN MARTIE	18
AȘA SUNTEM	19
O GARĂ	20
RĂTĂCIRI	21
COPILĂRIE	22
CUBIC SENTIMENT	23
DANS ROTUND	24
DEFINITIVĂ	25
DESPRE PLUTIRE	26
DRUM CĂTRE DUMNEZEU	27
IARBĂ	28
CURÂND	29
AȘTEPTARE	30
PENITENȚĂ	31
ARDEREA VERII	32
ÎNTOARCERE	33
ÎNTRU TOAMNĂ ȘI TINE	34
ÎNVEȘNICIRE	35
LA ÎNCEPUT	36
LEAGĂNUL LUI DUMNEZEU	37
MAREA	38
MOLDAVĂ	39
NĂVALNIC	40
NEPUTINȚĂ	41

NU UITA	42
PLOUĂ	43
POEM BRĂZDAT	44
STĂRILE MELE.....	45
RĂSTIGNIREA DIN MINE	46
REBOTEZARE	47
SEARA BUNICILOR	48
SEMN	49
STARE DE FAPT	50
SURĂSUL ÎNGERULUI.....	51
TĂMĂDUIRE	52
TIMP TRECUT.....	53
TRECUTELE-MI ZILE.....	54
ȚIGANII.....	55
UITARE	56
UMBRA MAMEI.....	57
UN FEL DE JOC	58
VINDECARE	59
REPETABIL VIS	60
ADIERE	61
ÎN LOC DE JURĂMÂNT	62
AȘ FI PUTUT	63
ȘAPTEZECI ȘI CINCI.....	64
AȘ VREA	65
NATURĂ MOARTĂ	66
CĂUTARE.....	67
COLIND	68
DE DORUL POEZIEI.....	69
DIMENSIUNE	70
EA E	71
IARNA MEA.....	72
ÎMBRĂȚIȘARE CU POMI	73
CĂUTAM	74
O SINGURĂ ZI.....	75
PE O BANCĂ.....	76
STARE DE UITARE	77
ARIPI DE CENUȘĂ	78
ÎNTRISTĂRI.....	79
TRECERII TALE.....	80
EGALITATE	81
NUMAI EA ȘI POETUL.....	82
TAINA PĂSĂRILOR	83

BUCURIA TREZIRI	84
DESPRE AMURG.....	85
FINALITATE	86
NEPLATA CUVÂNTULUI.....	87
ELOGIUL IUBIRII.....	88
NEÎMPĂRȚIRE.....	89
ASCULTARE	90
DESPRE VISE.....	91
CARTEA.....	92

de același autor:

DIALOG ÎN CER - 1995
FRÂNTURI DE ZBOR - 1995
RAMURI DE DOR - 1997
POEME - 1999
LUMINA CUVÂNTULUI MEU - 1999
CASA CU SALCÂMI - 2002
ÎNGERUL MEU - 2003
DE DORUL TĂU - 2003
TURNUL TĂCERII - 2006
LA POALELE OCHILOR TĂI - 2006